In Numărul următor:

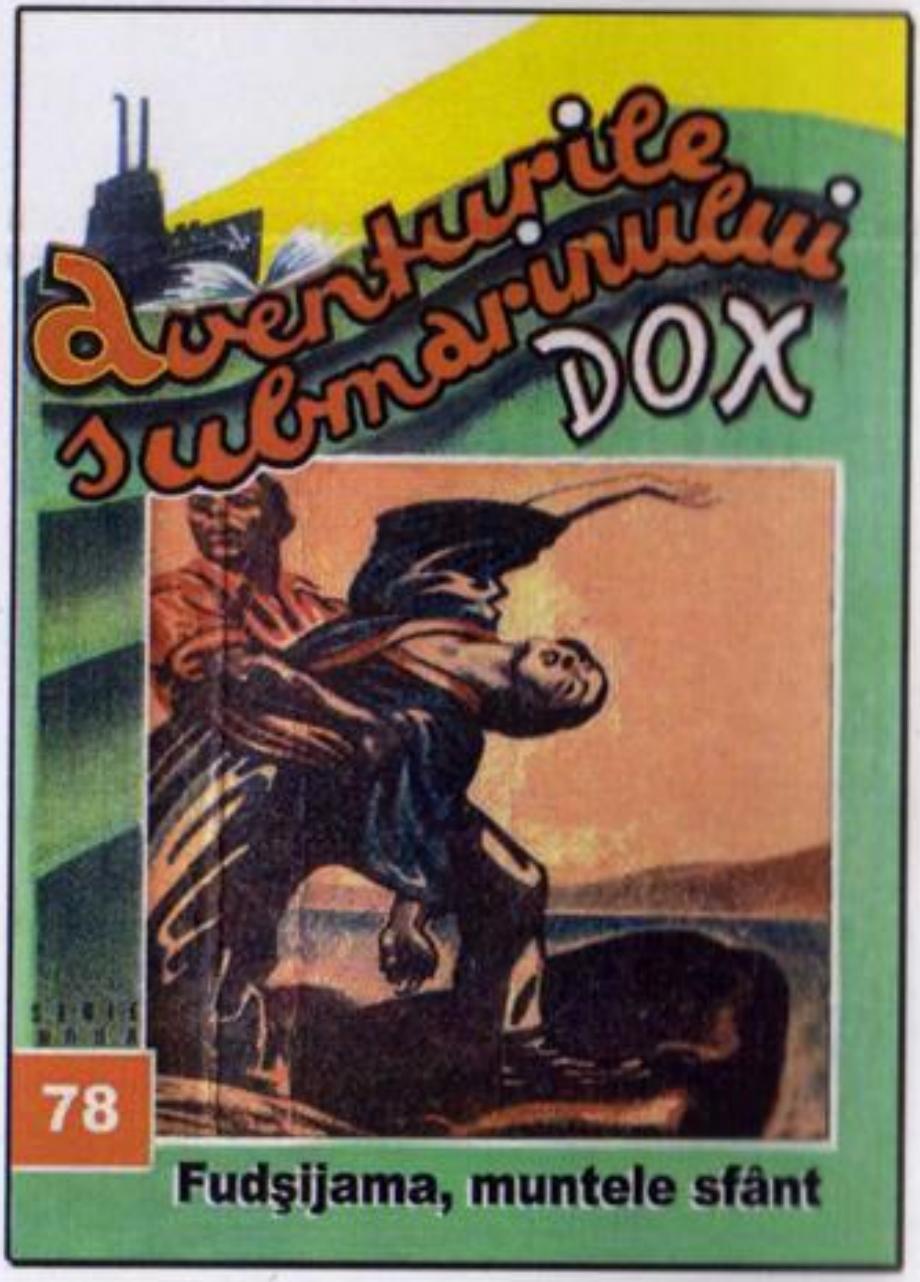

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

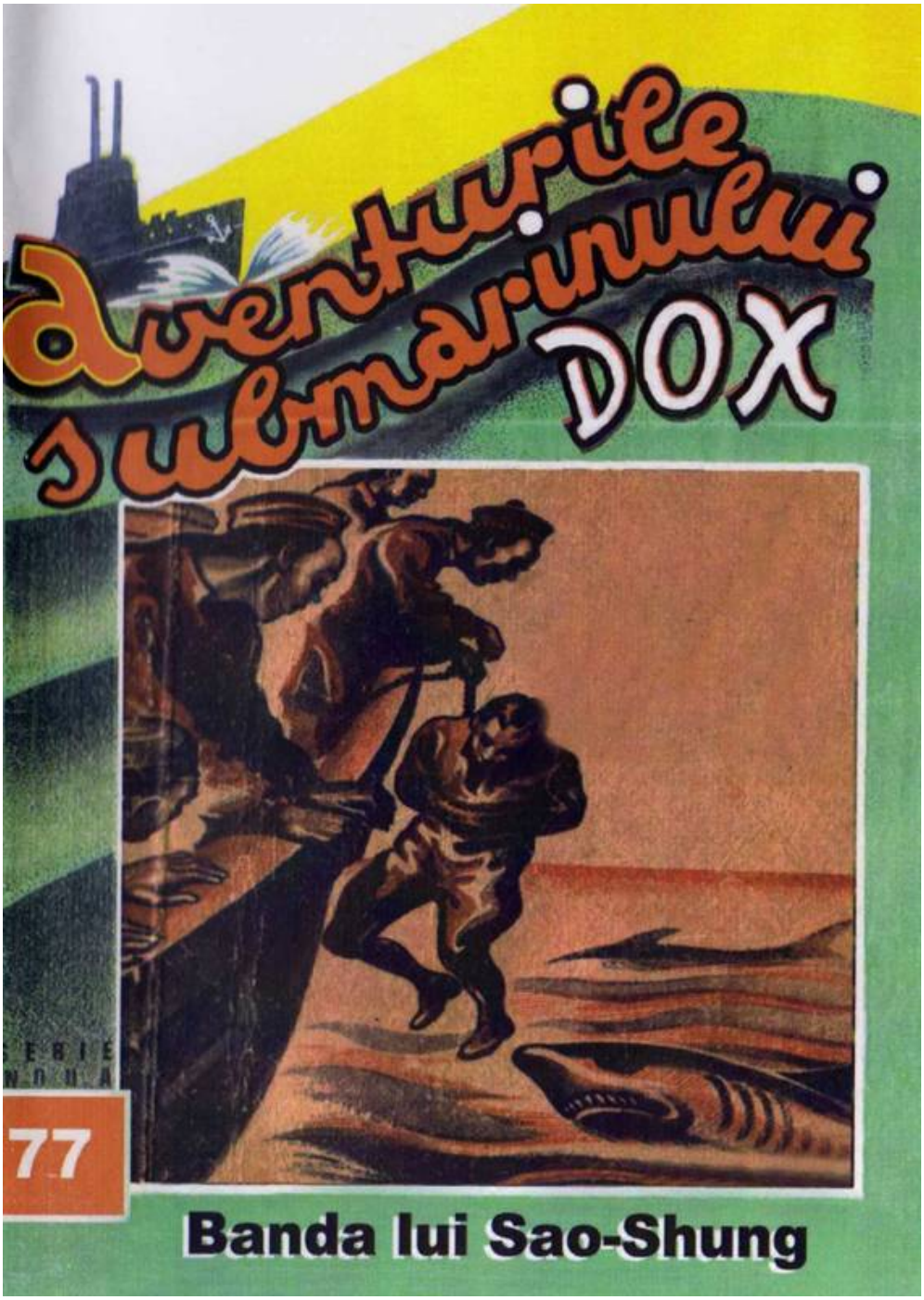
Aventurile submarinului DOX
77
Banda lui Sao-Shung

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 77

BANDA LUI SAO-SHUNG.

Traducere de LIA HARSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN SHANGHAI.

— DUPĂ O CĂLĂTORIE AVENTUROASĂ, parte în avion, parte călare şi la urmă cu trenul – continua doctorul Bertram să povestească lui George – ajunserăm în sfârşit la Shanghai, după ce, plecaţi din Srinagar, capitala frumosului Kaşmir, trecurăm prin Lhassa şi apoi prin misteriosul Tibet.

Sosind în marele oraş, căutarăm un hotel bun în cartierul europenesc, ne odihnirăm o zi de oboseala călătoriei şi a doua zi ne prezentarăm consulului american.

Recomandările lordului Bird făcură adevărate minuni; afară de asta, amabilul domn Ellis ne cunoştea foarte bine din cele scrise în ziare cu privire la aventurile noastre.

Ne făgădui să poarte de grijă ca să ne putem urma drumul cât mai repede, telefonă chiar imediat unei mari societăţi americane de navigaţie şi ne comunică apoi că peste patru zile vaporul comercial „Melissa Wright” pleca spre nord.

— E un vas foarte modern de patru mii de tone – ne lămuri el – care ia încărcături pentru diferitele oraşe de pe coastă, dar mai ales e destinat unei noi mine de cărbuni de pe insula Nunivak. „Melissa Wright”, intră din strâmtoarea Coreea în marea japoneză, străbate apoi strâmtoarea „La Perouse”, ca să dea în marea ochotică, o ia spre sud în jurul peninsulei Kamciatka, prin strâmtoarea Kurile în marea lui Bering, apoi navighează direct spre insula Nunivak. Voi lua înţelegere cu societatea de navigaţie ca vasul să vă ducă mai departe, la Andreieffski, colonia aşezată în gura lui Yukon-River. Mai sunt vreo cinci sule de kilometri.

Marian chibzui câteva clipe apoi zise:

— Asta înseamnă ca tot drumul e cam de două mii patru sute kilometri; după socoteala mea, vom avea nevoie de paisprezece zile.

— Întocmai, domnule Farrow, încuviinţă consulul. Dar alt mijloc mai rapid nu există pentru moment. Şi poate că e şi ultimul, căci iarna bate la uşă şi atât de departe spre nord nu cred să mai meargă vapoare, fără motive temeinice.

— Atunci n-avem încotro, trebuie să ne folosim de „Melissa Wright", hotărî Marian. Şi vă mulţumesc din inimă pentru oboseala ce v-aţi dat-o, domnule Ellis. Nădăjduiesc că-mi va fi dat să mă plătesc odată şi odată.

— N-ai pentru ce, domnule Farrow. Crede-mă că simt o mare plăcere să-ţi pot fi de folos. Numai că – şovăi el puţin, dar urmă îndată cu glas hotărât – aş dori să vă dau un sfat, pe care v-aş ruga însă să nu mi-l luaţi în nume de rău. În timpul celor patru zile cât veţi rămâne aici în Shanghai, feriţi-vă să călcaţi în oraşul chinezesc. E drept că, mai cu seamă pentru străini, e foarte interesant, dar tocmai pentru dv. e primejdios.

— Nu mai spune! râse Marian. Şi de ce, mă rog, dacă nu vă supăraţi?

— Pentru că aţi contribuit în mare parte la răpunerea piraţilor chinezi în Oceanul Pacific. Şi dacă e adevărat că autorităţile chineze v-ar aduce laude în chip oficial, sunt încredinţat, pe de altă parte că nu v-aţi putea aştepta la nici un ajutor în oraşul chinezesc, dacă aţi cădea în mâinile vreunei bande care ar vrea să-şi răzbune fraţii.

— Cred şi eu – încuviinţă Marian – cu siguranţă că nu suntem oaspeţi bine văzuţi aici. Dar obişnuim să fim cu ochii în patru, căci nu vrem să ne primejduim din nou misiunea, în chip uşurarea, astfel că voi ţine seamă de sfatul ce ni-l daţi. Din hotelul unde locuim nu ne-or scoate, ce naiba!

— Vicleniile chinezilor sunt cu neputinţă de prevăzut – zise Ellis, cu seriozitate – şi nu-s puţini oamenii viteji şi băgători de seamă care le-au căzut victimă. Chiar şi cei mai buni detectivi englezi, care cunoşteau de minune moravurile chinezilor şi credeau că s-au deprins cu vicleniile lor, au dispărut fără urmă.

— Împrejurarea asta trebuie într-adevăr să ne îndemne la cea mai mare băgare de seamă – zise Marian – şi nădăjduiesc că în cele patru zile cât rămânem aici vom scăpa neatinşi.

— V-o doresc din toată inima, domnilor. V-aş ruga chiar să fiţi oaspeţii mei în tot timpul. În cazul acesta va trebui să nu părăsiţi deloc casa mea şi deoarece e păzită în permanenţă, aţi fi în deplină siguranţă.

— Care va sa zică, luaţi lucrurile atât de serios? întrebă Marian, cam turburat. Dacă e aşa, atunci aş primi cu plăcere amabila dv. propunere. Dar nu că ne-ar fi teamă de ceva, ci numai de dragul însărcinării care ni s-a dat şi pe care nu trebuie s-o primejduim prin uşurinţa noastră.

— Asta mă bucură – zise Ellis, vesel – voi pune să vi se aducă îndată bagajul de hotel.

— Nu va grăbiţi, domnule Ellis – se împotrivi Marian – căci trebuie să ne împachetăm mai întâi lucrurile. Vom lua apoi o trăsură! Şi ne vom înapoia aici.

— Bine, domnilor, atunci vă aştept peste un ceas.

Ridicându-se, consulul ne întinse mâna:

— La revedere, domnilor, înapoiaţi-vă cu bine!

În stradă luarăm o maşină şi plecarăm la hotel. Acolo ne împachetarăm lucruşoarele, vârârăm puştile în îmbrăcămintea lor şi părăsirăm locuinţa noastră vremelnică.

Furăm nevoiţi, să aşteptăm cam mult până să vie o maşină liberă. Şoferul ei era un chinez cu o mutră grozav de dezgustătoare şi în prima clipă vroiam să-l opresc pe Marian, care-i făcuse semn, dar maşina oprise şi prietenul meu se urcă într-unsa.

N-avui încotro şi trebuii să-l urmez, dar observai că şi Pongo cam strâmbă din nas când se urcă în taxiul închis.

— Mariane, şoferul ăsta nu-mi place deloc – zisei eu îndată. Pongo pare să fie de aceeaşi părere.

— Ia mai lasă-mă şi tu, prea ţi se năzăresc multe! râse Marian. Ce ni se poate întâmpla aici în inima oraşului? N-avem decât sa spargem geamurile dacă ni se pare ceva suspect. Nu strică însă să fim cu băgare de seamă şi să ne ţinem pistoalele pregătite.

Din brâul pe care-l avea sub haină îşi scoase pistolul şi noi îi urmarăm îndată pilda.

Liniştiţi oarecum prin această măsură de prevedere, ne regăsirăm curând voioşia, mai ales ca şoferul apucase pe drumul drept spre casa consulului american. Deodată însă coti brusc spre stânga, într-o străduţă îngustă.

Marian bătu în geamul care ne despărţea de şofer, dar acesta păru că n-aude, ceea ce-l făcu pe prietenul meu să repete bătaia atât de tare încât mă temui să nu spargă geamul.

Abia atunci chinezul întoarse capul făcând o mutră mirată şi lipi urechea de tubul acustic.

Marian duse pâlnia la gură şi strigă:

— Ce dracu e asta, de ce ai apucat pe un drum greşit? Îndată să…

Îşi rupse vorba şi se lăsă moale pe spate. Vrui să-i vin în ajutor, dar mă cuprinse deodată o ameţeală atât de puternică

încât nu putui scoate nici un sunet. Ca prin vis mai văzui că din pâlnia tubului acustic ieşea un fum verde şi bănuii pe dată că am căzut victima unui atentat pus la cale cu mult vicleşug. Apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Cat timp am zăcut leşinat n-aş putea spune. Când mă trezii, capul îmi ardea; fiecare fir de păr mi se părea că-mi sfredeleşte ţeasta şi în tâmple simţeam nişte lovituri ca de ciocan.

Mă simţeam atât de rău cum rareori mi-a fost dat să mă simt în viaţă şi fui recunoscător soartei, când mă cuprinse un nou acces de ameţeală, care-mi aduse un leşin binefăcător.

Când mă trezii apoi pentru a doua oară ma simţii ceva mai bine şi putui să-mi adun gândurile. Ma gândii la tovarăşii mei şi, deoarece nu mi se pusese căluş – altminteri eram legat fedeleş de mâini şi de picioare – strigai încetişor numele lui Marian. Spre bucuria mea, el răspunse îndată din imediata mea apropiere:

— Am intrat rău la apă, dragă Robert. Trebuie să fi fost al naibii gazul ăla cu efect atât de fulgerător şi care produce o stare atât de păcătoasă. Tu cum te simţi? Bine?

— Îţi baţi joc pesemne! Atât de rău nu m-am simţit în viaţa mea, îi răspunsei. Şi mă tem că ne va merge şi mai prost. De unde să fi ştiut potrivnicii noştri de sosirea noastră în Shanghai?

— Vremurile sunt foarte tulburi acum – răspunse Marian după câteva clipe de gândire.

— Poate că am căzut numai întâmplător în mâinile unei bande care va cere acum un mare preţ de răscumpărare.

— Atunci n-am sta atât de prost – zisei ea. Consulul Ellis va plăti el pentru noi. Bietul Bird de data asta cred că cele trei mii de lire ale lui sunt cu adevărat pierdute, căci bandiţii ne-au jefuit până la ultimul gologan. Tocmai ne-am pipăit buzunarele şi le-am găsit goale.

— Da şi eu am făcut aceeaşi constatare – râse Marian. Dar las că ni le luăm noi îndărăt!

— Massers tace! se auzi în clipa aceea glasul lui Pongo. Vine oameni!

Auzul lui ascuţit prinsese paşii uşori care mie nu-mi atrăseseră atenţia. Deodată se deschise, scârţâind, o uşă şi o lumină vie năpădi în încăperea întunecoasă în care ne aflam. Intrară patru chinezi, din care cel din frunte purta în mână un felinar aprins.

— Ah, domnii s-au şi trezit! zise el într-o englezească foarte corectă. În cazul acesta putem pune imediat afacerea la punct. Se pare că sunteţi foarte bogaţi, căci de regulă călătorii care ne cad în mână nu duc cu ei trei mii de lire sterline. Aşa

fiind, cred că va fi o nimica toată pentru dv., să ne mai faceţi rost de încă cinci mii de lire, ca să vă redobândiţi libertatea.

— Nu suntem bogaţi – răspunse Marian, banii pe care îi aveam la mine nu erau ai mei, ci mi-au fost încredinţaţi numai de cineva.

— Asta nu face nimic – zâmbi galbenul – domnul care v-a dat pe mână suma aceasta, va mai da şi banii pe care îi cerem noi. Sau poate găsiţi mai plăcut să fiţi aruncaţi în Wusung?

Ameninţarea asta însoţită de un zâmbet era ceva pur chinezesc. Dacă nu plăteam banii, ne surâdea perspectiva să fim înecaţi în Wusung, fluviul pe malurile căruia e aşezat Shanghai-ul. Marian răspunse după oarecare chibzuială:

— Suntem străini aici în Shanghai şi ar trebui să dăm de veste cunoscutului nostru, care locuieşte în India. Aşa dar, va dura cam multişor până să sosească banii.

— Avem timp – rânji Chinezul – mă tem însă că domnii nu se vor simţi bine să stea aici legaţi atâta vreme. Poate că asta vă va îndemna să-l sfătuiţi pe cunoscutul dv., să se grăbească pe cât mai mult cu trimiterea banilor.

— Atunci ar trebui să-i trimit o telegramă – zise Marian – şi el va trebui de asemeni să trimită banii telegrafic. La ce adresă să fie expediaţi?

— Voi scrie asta în depeşă, răspunse Chinezul. E de ajuns să-mi daţi adresa cunoscutului dv. Voi purta eu de grijă să lucrez repede, ca să vă puteţi bucura cât mai curând de libertate.

— Bine, atunci telegrafiază, te rog, domnului John Parker la Bombay, zise Marian, spre uimirea mea. Dar vezi de fă repede!

— Am înţeles; mă şi duc la oficiul poştal. Fireşte însă că veţi rămâne legaţi până vor sosi banii. Lipsuri nu veţi avea de îndurat, să n-aveţi teamă! Voi da ordin să vi se aducă mâncare, căci nu cred să vă simţiţi tocmai bine de pe urma gazului întrebuinţat de noi; mâncarea însă ajută repede la asta.

Dădu o poruncă scurtă unuia din însoţitorii săi şi omul părăsi încăperea şi se înapoie curând însoţit de un altul, care aducea străchini şi o cană.

Mai întâi ni se dădu de băut şi apa rece, căreia îi adăugaseră ceva, dându-i un gust acrişor, ne făcu foarte bine. Apoi bandiţii ne hrăniră cu lingurile, ca pe nişte copii. Era o mâncare de orez cu bucăţele de carne.

Mâncarăm cu mare poftă, golind străchinile, după care ne simţirăm ca nou-născuţi. Chinezii plecară şi ramaserăm iar în întuneric. Întrebam în şoaptă pe Marian:

— De ce ai dat numele acela, Parker şi de unde îl cunoşti tu?

— Nici gând să-l cunosc, răspunse prietenul meu, râzând. Vroiam numai să câştig timp. În orice caz trebuie sa ne liberăm repede, căci chinezii vor aştepta banii numai o zi sau două. Din fericire, bandiţii ne-au legat mâinile pe piept, aşa că nu ne va veni greu să desfacem nodurile. Haide să-ncerc la tine!

Se vede însă că chinezii se pricepeau. Înnodaseră atât de bine cureluşa în jurul mâinilor mele, încât toate sforţările lui Marian rămaseră zadarnice.

Atunci interveni Pongo, spunând liniştit:

— Pongo liber, Massers ajută.

Într-adevăr, cu ajutorul dinţilor lui puternici îşi desfăcuse legăturile de la mâini, apoi îşi deznodă pe cele de la picioare şi după aceea ne liberă şi pe noi. Cu ajutorul masajelor ne puserăm sângele în circulaţie şi mădularele noastre amorţite îşi redobândiră elasticitatea.

— Sa ştergem putina fără să ne luăm înapoi lucrurile? întrebai eu pe Marian.

— Tocmai la asta chibzuiam şi eu, răspunse prietenul meu.

— Cel mai bun lucru ar fi să părăsim întâi închisoarea – propusei eu – pe urmă vom vedea ce-o mai fi. Poate că bandiţii, crezându-ne nevătămători, vor fi slăbit paza.

Din nenorocire, însă, văzurăm îndată că uşa era zăvorită pe dinafară. Şi n-aveam nici o unealtă de care să ne putem folosi.

— Asta înseamnă să n-ai noroc, zise Marian. Nu ne rămâne decât s-aşteptăm până ce chinezul ne va vizita iar, sau pană ni se va aduce din nou mâncare. Atunci va trebui sa ne năpustim asupra bandiţilor.

— Prea uşor nu va fi, zisei eu.

— Dar n-avem încotro. Trebuie.

— Pongo face bine! se auzi atunci glasul liniştit al uriaşului.

— Ei vezi, putem fi liniştiţi, râse Marian. Şi acum trebuie să ne aşezăm iar la pământ ca şi cum am mai fi legaţi. Altminteri ne-am da de gol. Să-i lăsăm pe toţi să intre înăuntru.

— Atunci va îl mai greu să-i doborâm fără să se stârnească zgomot, îmi dădui eu cu părerea. Pierdem vreme dacă va trebui mai întâi să ne ridicăm de jos.

— Nici nu e nevoie de asta. Cu câte un picior repezit în pântece îi vom culca la pământ, înainte să poată scoate vreun ţipăt. După ce vor fi întinşi, vom avea destul timp să ne ridicăm şi să ne isprăvim treaba. Greu va fi totuşi dacă nu vor intra toţi deodată şi nu se vor opri în apropierea noastră.

— Am o idee bună! făcui eu. Ne prefacem bolnavi şi tu va trebui să gemi, susţinând că apa a fost otrăvită. Atunci se vor

apleca de sigur asupra noastră, înlesnindu-ne planul.

— Bravo, e o idee minunată! răspunse Marian. Se pare că vine cineva! Repede la pământ şi începeţi gemetele.

II.
O FUGA AVENTUROASĂ.

MARIAN AUZISE BINE. Abia ne aruncarăm la pământ, că cineva trase zăvoarele de la uşă. Începurăm să gemem şi să ne zvârcolim pe jos.

Şeful bandei se ivi însoţit de alţi trei de-ai lor. Văzându-se în starea asta se apropia îngrijorat de noi şi întrebă:

— Ce aveţi, domnilor?

— Otravă.., apa proastă! bâigui Marian.

— Cu neputinţă! strigă Chinezul, agitat.

Apoi dădu o poruncă oamenilor săi şi, spre bucuria noastră; se apropiară şi ei, aplecându-se asupră-ne.

Atâta şi aşteptam. În clipa următoare Marian strigă: „Gata” şi cu toată puterea izbirăm cu piciorul în stomacurile chinezilor din faţa noastră. Pongo luase pe seama sa doi duşmani pe care îi zvârli până în peretele din faţa lui.

Bandiţii gemură, dar nu fură în stare să ţipe; sărirăm în picioare cu iuţeala fulgerului, îi izbirăm cu pumnii în tâmple, apoi îi dădurăm de o parte.

— N-ar fi bine să-i legăm? propusei eu, Poate că nu izbutim să ieşim atât de repede de aici şi dacă s-or trezi vor face gălăgie ceea ce va avea de urmare că ne va aduce în spinare toată banda.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – să facem fâşii din vestmintele lor. Fireşte ca le vom pune şi căluş.

Treaba fu repede gata şt cât se poate de bine. Îi scotocirăm la iuţeală prin buzunare şi, spre bucuria noastră, găsirăm la fiecare câte doua revolvere moderne, cu câte şapte gloanţe.

Ieşirăm binişor din încăpere, închiseseră uşa şi puserăm zăvoarele. Ne aflam într-o pivniţă îngustă boltita, care avea la distante regulate alte uşi la fel prevăzute cu zăvoare.

Marian porni înainte ţinând în mană felinarul pe care îl luase de la unul din chinezii doborâţi. Nădăjduisem s-ajungem la o scară care ducea sus, dar deodată ne trezirăm în faţa unui zid de la capătul gangului. Zadarnic căutarăm aici o ieşire tăinuită.

— Trebuie să deschidem uşa – zise Marian, după o scurtă chibzuială – după cum am băgat de seamă, zăvoarele nu sunt trase. Uşa care duce sus trebuie să se afle într-una din încăperi.

Treaba fu făcută repede şi când deschiserăm a patra uşă, dădurăm peste ieşirea căutată. În fundul încăperii se afla o scară îngustă care ducea în sus.

Un capac greu din lemn tare ca fierul închidea deschizătura din tavan. Marian o împinse în sus cu mare băgare de seamă, o lumină vie pătrunse prin crăpătură şi prietenul meu stinse repede felinarul.

Apoi deschise cu totul chepengul şi se săltă, în sus. Îi urmarăm repede şi ajunserăm într-o odaie cu câteva mobile chinezeşti. Se vede că ne aflam într-o veche casă chinezească, deoarece nu erau geamuri, ci deschizăturile ferestrele erau acoperite cu hârtie uleioasă, prin care nu se vedea nimic.

— Trebuie să găsim uşa casei, zise Marian.

Dădu la o parte rogojina care servea de uşă şi privi afară. Apoi ne făcu semn şi ieşirăm într-un gang îngust, care trebuie să fi fost tocmai deasupra celui din pivniţă.

Aici nu existau uşi, ci numai perdele. Un miros dulceag plutea în aer şi după ce Marian adulmecă puţintel ne zise: A se pare că suntem într-o tavernă de opiu. Mirosul acesta e doveditor.

— Bine ar fi ca bandiţii să fi fumat opiu şi să doarmă acum cu toţii, zisei eu.

— Repede.., aici înăuntru! şopti Marian în aceeaşi clipă şi dispăru îndărătul celei mai apropiate perdele.

Văzuse tocmai la timp că o perdea din gang. Se mişcase. Îi urmarăm la repezeală şi ne trezirăm într-o odaie frumos mobilată, cu bănci acoperite cu perne de jur-împrejurul pereţilor.

Măsuţe cu pipe aşezate pe ele erau o dovadă netăgăduită că ne aflaţii într-una din acele taverne în care se fumează opiu. Pe bănci stăteau chircite două făpturi, dar n-aveam de ce ne teme de ele, căci se aflau în acea frumoasă lume a visurilor unde îşi trimite opiul credincioşii.

Râmaserăm nemişcaţi şi ascultam. Aproape neauziţi alunecau afară paşi pe rogojinile de cocos cu care era acoperit gangul. Apoi se mişcă deodată perdeaua încăperii în care ne aflam şi un chinez înalt intră înăuntru.

Dar înainte ca să poată deschide gura, Pongo îl şi apucase de gât şi după o zgâlţâială scurtă; galbenul atârna nemişcat în pumnul uriaşului.

— Bravo! exclamă Marian. Să-l legăm repede şi să-i punem căluş.

Aveam oarecare îndemânare în treaba asta, aşa că o făcurăm la iuţeală şi-l lăsarăm pe leşinat pe bancă, alături de cei doi fumători de opiu.

— Acum mai departe! şopti Marian. Bănuiesc ca ieşirea e la capătul gangului.

— Sau poate îndărătul perdelei de după care a venit chinezul încoace, îmi dădui eu cu părerea.

— Da, e cu putinţă şi asta – încuviinţă Marian – atunci să cercetăm mai întâi încăperea asta de aici.

— Dar ce-ar fi – propusei cu – dacă am face o gaură în hârtia de la fereastra acestei încăperi? Presupun că s-ar fi aflând aici curţi sau grădini, căci nu-mi vine să cred ca odăile de fumat sa fie la stradă.

Marian dădu din cap, se duse la fereastră şi ascultă câtva timp, apoi făcu o gaură mare în hârtie cu ţeava revolverului său.

— Ai dreptate, şopti el, după ce privi printr-însa. Ne aflăm într-un parc mare. Poate că cel mai nimerit lucru ar fi să ne lăsăm jos prin fereastra asta.

— Dar ce facem cu armele şi celelalte lucruri, Mariane?

— Libertatea e mai de preţ – răspunse prietenul meu – şi făcând astfel putem cere ajutorul poliţiei engleze ca să curăţim spelunca asta de bandiţi. Cu acest prilej ne vom regăsi şi lucrurile. Iar dacă nu, vom fi nevoiţi să cumpărăm altele noii.

— Şi banii lordului? Îţi închipui oare că-i vom redobândi?

— Drace! Ai dreptate. La o cercetare amănunţită a casei, de sigur că-i vom găsi. Trebuie deci să încercăm sa ne luăm singuri lucrurile înapoi, oricât ar fi de primejdios.

Cu băgare de seamă părăsirăm încăperea îmbâcsită cu miros de opiu şi pornirăm încetişor dea lungul gangului. În faţa perdelei dindărătul căreia venise chinezul doborât de noi rămăseserăm locului; Marian asculţi câteva clipe, apoi dădu la o parte stofa de mătase.

Intrarăm într-o cameră elegant mobilată. Un dulap cu sculpturi minunate ne atrase luarea aminte şi Marian deschise imediat amândouă uşile. Înaintea ochilor noştri se iviră o mulţime de săculeţe umplute cu bani de metal. De sigur că toată averea aceasta fusese stoarsă de la prizonieri şi de la fumătorii de opiu.

Spre bucuria noastră găsirăm într-o despărţitură a dulapului şi portofoliile noastre, precum şi toate celelalte lucruri pe care obişnuiam să le purtăm la buzunare. Marian văzu că toţi banii daţi de lord erau neatinşi în portofoliul de piele, pe care-l vârî imediat în buzunar.

Mai trebuia să ne găsim armele şi sacii de călătorie, apoi ne puteam vedea de drum.

În încăperea în care intrasem mai era o a doua perdea, îndărătul căreia se aflau alte odăi. Şi aici părea să fie magazia

bandei, căci la prima încăpere se aflau îngrămădite baloturi până în tavan şi care păreau să conţină mătase; ceea ce era o dovadă că bandiţii se îndeletniceau şi cu contrabanda.

Spre bucuria noastră, descoperirăm în a doua încăpere depozitul de arme al bandei şi acolo erau şi armele noastre, precum şi sacii pe care ni-i azvârlirăm îndată în spate.

Marian tăia acum hârtia de la fereastră, ceea ce ne îngădui să privim în parc. Nu se vedea nimeni şi prietenul meu sări afară prin deschizătura îngustă. Eu îl urmai, apoi veni Pongo, care avu de furcă puţin din pricina făpturii sale de uriaş.

Răsuflarăm uşuraţi văzându-ne în libertate cu toate lucrurile noastre. Ne atârnarăm puştile în spate şi luarăm revolverele în mâini; cele opt luate de la chinezi le lăsaserăm în magazia de arme, după ce le scoseserăm gloanţele.

Străbăturăm repede cărarea îngustă care înconjura vechea casă de lemn cu ornamentaţii ciudate şi dispărurăm în desişul tufelor.

Furişându-ne cu băgare de seamă dădurăm în cele din urmă de un zid înalt; Marian îl puse pe Pongo să-l ridice şi după ce privi de partea cealaltă zise:

— Suntem lângă o apă, de sigur ca e fluviul Wusung. Din fericire nu e nici o barcă pe aproape, astfel că putem trece dincolo fără grijă. Lipit de zidul acesta duce o potecă îngustă de-a lungul fluviului; s-o luăm pe potecă.

— De sigur că ne aflăm cu mult afară din oraş? întrebam eu.

— Da, casa asta pare să fie ultima. Cele mai apropiate sunt la vreo mie de metri de aici. Poate găsim o barcă să ne ducă repede la Shanghai. Hai să trecem repede zidul.

Începurăm să ne căţărăm, ţinându-se cu mâinile şi picioarele de ieşiturile ce le formau, pietrele. Marian se şi lăsase de partea cealaltă şi pornise de-a lungul zidului.

Puseserăm revolverele în buzunar, căci altminteri nu ne-am fi putut agăţa cu mâinile. Ajunseserăm aproape de partea cealaltă, când din fundul parcului se auziră ţipete puternice.

— Aha, ne-au descoperit fuga! zise Marian. Acum trebuie să iuţim pasul.

Gălăgia creştea mereu în parc, dar noi ajunseserăm în vremea asta la capătul zidului şi ieşirăm în câmp liber.

Atunci răsună îndărătul nostru un strigăt de alarmă şi în acelaşi timp detunară câteva împuşcături, ale căror gloanţe ne trecură deasupra capului.

Trăsei repede pistolul şi mă răsucii în călcâie, dar în aceeaşi clipă şi detună arma lui Marian, iar pe zid un chinez – probabil un paznic – îşi duse repede mâna la braţul găurit de glonţ şi cu un ţipăt de durere sări înapoi în parc.

— Acum s-o rupem de fugă! zise Marian dând el pilda. — Bandiţii vor fi în curând pe urma noastră.

Nu făcurăm nici cincizeci de metri că şi auzirăm răcnete de furie îndărătul nostru. Dintr-o uşiţă a zidului dădură buzna urmăritorii noştri care se sileau să ne ajungă; dar fură nevoiţi să-şi dea seamă în curând că noi eram în câştig cu picioarele noastre lungi.

Bandiţii se opriră şi deschiseră asupră-ne un foc viu cu pistoalele lor. Deoarece, însă, nu erau buni ochitori, iar pe de altă parte noi începurăm să alergăm în zigzag, nu ne nimeriră.

Cu fiecare săritură primejdia se micşora pentru noi şi în cele din urmă urmăritorii încetară să tragă, dispărând în grabă înapoi în parc.

O lăsarăm mai domol cu goana, ca să mai răsuflăm puţin şi mă folosii de acest prilej ca să-i spun lui Marian:

— Vom anunţa poliţia engleză, căci în cea indigenă n-am nici o încredere în privinţa asta. E foarte cu putinţă ca o bandă atât de bine organizată să fie înţeleasă cu slujbaşi superiori ai poliţiei.

— Fireşte că aşa voi face, răspunse Marian. Englezii se vor bucura de pleaşca asta. Ei, indivizii ăia din faţă par că vor sa ia o atitudine duşmănoasă.

Ne apropiaserăm de primele case şi deodată se iviră dindărătul uşilor înguste şi joase vreo zece chinezi în haine sărăcăcioase care se aşezară în aşa fel pe cărarea îngusta încât ne închiseră drumul. Mutrele lor erau întunecate erau ameninţătoare.

— Scoateţi revolverele! porunci Marian şi îl ascultarăm fără vorbă.

Asta părea să nu le vie la socoteală chinezilor căci îi văzurăm sporovăind agitat între ei şi trăgându-se înapoi spre casele lor.

Apropiindu-se la vreo zece paşi de ei, Marian le strigă:

— Vorbeşte englezeşte vreunul din voi?

— Da – răspunse cel mai mărunţel, care făcea impresia să fie şi cel mai inteligent dintre ei – ce vreţi de la noi?

— Ce vreţi voi de la noi? îi întoarse întrebarea prietenul meu. Cu noi nu e de glumit, luaţi aminte! O singură mişcare suspectă din partea vreunuia şi s-alege cu scăfârlia găurita. Intraţi înapoi în case, repede!

Marian vorbise cu atâta asprime încât chinezul vorbi îndată agitat cu tovarăşi şi intra cel dintâi în casă. Aruncându-ne priviri furioase, ceilalţi îl urmară, afară de unul singur, o namila de om care probabil ţinea neapărat sa se ia la harţă cu noi. Marian mai strigă o data la el şi arătă cu revolverul spre

intrarea casei, dar Uriaşul rânji batjocoritor. Încrucişă braţele pe piept şi se sprijini de zid.

N-avem voie să tragem asupra-i, căci nu ne făcuse nimic, dar trebuia să fim cu ochii-n patru, aşa ca pornirăm cât mai aproape de fluviu, trecând pe lângă el la o depărtare de vreun metru şi jumătate.

Marian porni înainte, eu după el şi Pongo la urmă. După ce prietenul nostru negru trecuse de chinez, eu mă întorsei încăodată şi văzui că uriaşul galben se repezi la Pongo cu o săritură ca de panteră. În mâna-i dreaptă ridicată sclipea un cuţit lung.

— Ia seama, Pongo! strigai repede – dar credinciosul negru simţise instinctiv primejdia.

Fulgerător sari în lături când chinezul tocmai dădea lovitura. Însă greşi ţinta şi îşi pierdu echilibrul. Fără ca Pongo să-l fi atins măcar, căzu în Wusung, care în locul acela făcea o vâltoare.

Nenorocitul fu răsucit ca o sfârleaza şi târât în josul apei. Noi nu-l puteam ajuta, căci n-aveam barcă la îndemână şi de înotat ne-ar fi venit foarte greu în apa asta clocotitoare.

Salvarea îi veni însă din altă parte. O barcă cu motor, pe care se aflau trei chinezi, lupta împotriva curentului. Cel căzut în apă striga cât îl ţinea gura şi prin asta atrase luarea-aminte a celor din barcă; aceştia îl luară pe bord şi noi ne văzurăm liniştiţi de drum, căci nu fuseserăm observaţi.

Mai trecurăm pe dinaintea câtorva case, apoi veni iarăşi un câmp întins şi abia la vreo două sute de metri depărtare zărirăm oraşul.

— Păcat că s-a întâmplat incidentul ăla cu chinezul – zisei eu – altminteri i-am fi putut hotărî pe cei din barca cu motor să ne duca în oraş.

Un duduit înăbuşit de motor ne făcu sa ne întoarcem capul. O barcă cu motor mărişoara, vopsită în alb, venea în josul fluviului şi în ea părea să fie un singur om. Marian ridică braţul şi făcu semn individului – un Chinez – care îndreptă îndată barca spre mal.

III.
DIN LAC ÎN PUŢ.

— VORBEŞTI ENGLEZEŞTE? îi striga Marian şi, spre bucuria noastră, chinezul răspunse da.

— Vrei să fi atât de bun şi să ne duci în oraş? îl rugă prietenul meu, politicos. Plătim cu dragă inimă.

Galbenul ne măsură din cap până-n picioare – cam speriat. Apoi zise, şovăind:

— Bine, vă duc.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă de noi – zise Marian, râzând – suntem nişte bieţi turişti care nu facem nimănui nimic. Cât ceri pentru toţi?

Chinezul spuse un preţ atât de mare încât Marian îi râse în nas. Apoi începu o tocmeală curat orientală şi la sfârşit căzură la învoială, cu a zecea parte din preţul cerut la început.

Abia acum o privii mai de aproape pe galben. Chipul lui plăcut, inteligent, mi se părea cunoscut, dar în zadar cercai să-mi amintesc de unde.

Pe faţa lui se ivi o expresie de spaimă când Pongo se urcă şi el în barcă. Se vedea că-i părea râu acum că primise sa ne ia.

N-aveam de unde sa bănuiesc că totul era o prefăcătorie şi că izbutea de minune să ne înşele, făcându-ne să credem că e cu totul nevinovat de păţania noastră. Cabinei nu-i dădurăm nici o atenţiune, căci privind prin ferestruică văzusem că era goală.

Deodată, însă, Marian zise:

— Când ne vom apropia de oraş e mai bine să intrăm în cabină. Nu trebuie sa fim recunoscuţi şi te pomeneşti că se mai află în oraş membri de ai bandei, care ne-au văzut.

— Aşa e – încuviinţai eu – în felul acesta suntem apăraţi şi de atentate.

— Haideţi – zise Marian – se văd primele case şi acolo înaintea noastră se iveşte şi un pod.

Spuse Chinezului care era gândul nostru şi omul dădu din umeri nepăsător. Se părea că-i este chiar plăcut să nu fim aproape de el. Marian îi ceruse sa oprească în apropierea poliţiei engleze.

Intrarăm în cabină, dar lăsarăm uşa întredeschisă, ca să putem supraveghea pe cârmaci.

Asta fu spre nenorocul nostru, căci când ne aşezarăm unul lângă altul lângă uşa şi privirăm pe furiş afară, se auziră deodată îndărătul nostru nişte vâjâituri.

Înainte de-a ne putea întoarce, ne pomenirăm cu lovituri puternice în tâmplă, apoi ne prăbuşirăm, ameţiţi.

Din fericire aveam capete tari şi oricât de puternice ar fi fost loviturile, ne revenirăm totuşi, după scurt timp, în simţiri, ceea ce constatarăm prin aceea că ne mai aflam încă printre casele pe care le văzuserăm înainte, lucru ce-l sărirăm prin ferestruica de la cabina.

A doua descoperire ce făcurăm era că fuseserăm legaţi şi ni se puseseră câte un căluş în gura. Braţele ne erau întoarse la spate şi cu nişte funii groase împreunate cu picioarele, care ne ajungeau la ceafă.

Capul îmi vâjâia de parca ar fi fost un stup de albine în el. Alături de mine zicea Marian, apoi Pongo. Bandiţii – căci bandiţi erau, de sigur, ne aşezaseră pe podeaua cabinei, în aşa fel că nu puteam fi văzuţi de afară.

Deşi motorul bărcii funcţiona încet, aluneca totuşi destul de repede, ceea ce era o dovada că mergeam în josul fluviului. Asta era pentru mine o oarecare mângâiere, fiind o dovadă că de data asta căzuserăm în mâna altei bande.

Starea mi se îmbunătăţea din ce în ce şi începui să chibzuiesc cu sânge rece.

De sigur că vreo câţiva indivizi fuseseră ascunşi sub băncile din cabină, astfel că nu-i putuserăm vedea nici de afară, nici când am intrat înăuntru. Nu le venise deci greu să iasă la iveală şi să ne atace, când eram cu spatele întorşi spre dânşii.

Nu puteam întreprinde nimic acum ca să ne liberăm, căci din când în când uşa cabinei era întredeschisă şi un Chinez cu mutra rânjitoare se încredinţa ca mai eram acolo.

Călătoria ţinu vreo jumătate de ceas, apoi barca făcu un viraj; se întunecase deodată şi văzui prin ferestruica de la cabină că ne aflam printre copaci.

Afară se auzi zăngănit de fiare, apoi uşa cabinei fu trântită cu putere şi şase Chinezi intrară înăuntru. Fără să scoată un cuvânt, ne înhăţară şi ne duseră afară.

Când furăm pe punte văzui că ne aflam într-o grădină. Barca intrase într-un port artificial, închis înspre fluviu de o poartă înaltă de fier şi grădina era înconjurată de un zid nu mai puţin înalt.

Banda trebuia sa fie foarte bogată, căci proprietatea era ca din basme şi cat se poate de bine ţinuta. Şi când văzui casa, rămăsei cu desăvârşire uluit. Era un palat alb, cum numai milionari şi l-ar putea face.

Cârmaciul bărcii, care părea alături de mine, porni deodată înainte şi lovi cu un ciocan într-o uşă de bronz bogat împodobită. Pe dată se deschiseră canaturile grele şi purtătorii noştri ne duseră într-o sală imensă, aranjată cu un gust deosebit.

Furăm zvârliţi pe un minunat covor moale şi liberaţi de căluşuri, apoi purtătorii noştri se îndepărtară şi cârmaciul ne privi cu un aer nepăsător. Şoptise ceva înainte unul servitor care deschise uşa; se vede ca îl aştepta pe şef, căci el însuşi părea să fie doar un membru de rând al bandei, deoarece îmbrăcămintea lui era cam simplă.

Deodată se ivi în fata noastră un chinez înalt, care intrase pe nesimţite. Pe lângă faptul căi avea o statura uriaşă, el se

mai deosebea de compatrioţii săi prin aceea că chipul lui prezenta mai multe trăsături mongolice.

Ochii săi se lăsară cu o expresie rece, nepăsătoare, asupra noastră, când zise într-o englezească fără cusur:

— De sigur că domnii vor fi dispuşi să-şi salveze viaţa şi libertatea în schimbul unei sume de răscumpărare.

— Suntem săraci – răspunse Marian, calm; am la mine nişte bani pe care ml l-a încredinţat un cunoscut.

— Atunci cunoscutul acesta se va bucura ca banii săi v-au salvat viaţa, zise galbenul, zâmbind. Cât e de mare suma?

— Trei mii de lire sterline, răspunse Marian.

Ochii chinezului scăpătară de lăcomie, apoi răspunse:

— Dacă cunoscutul dv. e atât de bogat, de sigur că va da înnodată pe atâta pentru viaţa dv. Daţi-mi adresa lui ca să-l pot încunoştinţa.

— John Parker, Bombai, minţi Marian pentru a doua oară.

Chinezul îşi notă adresa pe o foaie de hârtie pe care o înmână cârmaciului bărcii. Acesta părea să ştie ce are de scris sau de telegrafiat, căci nu puse nici o întrebare, ci luă doar hârtia, făcând o plecăciune adâncă.

— Vom da o telegramă, pentru ca timpul să nu vi se pară prea lung – ni se adresă acuma Chinezul cel înalt – nădăjduiesc…

Îşi rupse vorba, măsură cu privirea pe Pongo, apoi vorbi ceva în şoaptă cu subordonatul său care ne aruncă priviri mirate. Şeful se apropie de noi, se apleca asupră-ne şi şuieră printre dinţi:

— Acum ştiu cine sunteţi. L-aţi omorât la Singapore pe unchiul meu. Nu încercaţi să tăgăduiţi, căci ştiu eu ce spun. L-aţi schingiuit ca să vă salvaţi blestemata voastră de viaţă.

Asta era foarte neplăcut pentru noi imputările sale erau îndreptăţite. (Vezi vol. 50 din „Aventurile submarinului Dox”: Aventuri la Singapore).

Uriaşul galben urmă:

— Eu sunt Sao-Shung, nepotul sau; în întreprinderea mea au intrat câţiva servitori care au izbutit sa scape poliţiei din Singapore. Am jurat să mă răzbun, v-am căutat şi am găsit, precum vedeţi. Aţi venit singuri la mine. Ce noroc! De şti ce va mai aşteaptă! Chiar mâine veţi fi judecaţi.

Se întoarse repede, făcu un semn cârmaciului şi părăsi încăperea. Eu ridicai îndată capul şi-l privii pe Marian. Prietenul meu făcea o mutră îngrijorata şi dădu încet din umeri, apoi şopti:

— Proastă afacere! Daca nu izbutim şi ştergem putina, ne aşteaptă o moarte grozava. Dar fuga nu cred să ne fie atât de

lesnicioasă, căci Sao-Shung ne va păzi ca pe nişte odoare de preţ. Ma mir numai că nu ne-au buzunărit încă.

— Lăsă ca au ei grijă s-o facă şi pe asta, răspunsei eu. Prost e ca în sala asta nu putem încerca nimic, căci bandiţii se pot înapoia din clipă în clipa.

— Poate că au şi început să se sfătuiască asupra felului morţii noastre şi asta ne lasă timp sa căutăm un mijloc de scăpare, zise Marian. Eu unul şi încep.

— Nu te-aş putea ajuta? întrebai eu, văzând ca făcea nişte mişcări ciudate.

— Nu e nevoie – răspunse el – nodurile erau prea strânse. Încerc acum s-ajung la cuţitul meu şi atunci liberarea va fi un fleac.

— Ţi-l pot scoate eu afară din buzunar – îi zisei – stai niţel să mă întorc pe partea cealaltă.

Mă răsuci în aşa fel încât sa vin cu spatele la Marian. El se târî de asemeni cu spatele spre mine, eu îi pipai, cu mâinile legate, brâul şi găsi îndată cuţitul, care alunecase puţin în jos şi-l trasei afară.

Marian începu să-şi frece mâinile legate cu tăişul ascuţit al cuţitului, pe care eu îl ţineam cu puterile încordate şi după câteva minute eram liber.

Cu iuţeala fulgerului tăia apoi legăturile mele şi ale lui Pongo, ne frecarăm repede mădularele amorţite, apoi prietenul meu ne făcu un semn şi se târî spre uşa mare de bronz.

Când fuseserăm aduşi înăuntru băgaserăm de seamă că uşa nu făcea nici un zgomot când era deschisă, ceea ce ne servea de minune acum. Marian trase cu atenţiune canatul greu, privi şi ascultă câteva clipe afară în parc, apoi ne făcu semn să-l urmăm.

Ne ferirăm să străbatem locul liber din faţa casei. Lipiţi de zid, merserăm de-a lungul clădirii şi în curând ne făcurăm nevăzuţi printre tufe.

— Nu trebuie să ne întoarcem spre fluviu, căci acolo ne vor căuta întâi, şopti Marian. Bănuiesc că de aici duce o şosea spre Shanghai. Trebuie să fim cu băgare de seamă, însă, căci or fi oameni ocupaţi prin parc. Poate ca sunt şi paznici care stau de strajă la zid. A! Uite că se şi vede zidul!

Printre câţiva copaci înalţi se zăreau pietrele cenuşii. Şi zidul acesta avea multe ieşituri şi adâncituri şi Marian se căţără îndată pe el ca să vadă unde ne aflăm.

— Suntem la vreun kilometru depărtare de Shanghai – ne zise el, după ce coborî iar – din nenorocire se întinde câmp liber între casa asta şi cele dintâi clădiri ale oraşului, astfel că vom avea de învins multe greutăţi.

— Şi acum ce facem, părăsim parcul imediat? întrebai eu.

— Uiţi se vede ca pe partea asta a zidului poate fi un paznic – răspunse Marian – cel mai bun lucru e să mergem pe dinăuntru pana la capătul zidului şi dacă dăm de vreun paznic îi facem de petrecanie. Apoi sărim meterezul şi o luăm la fugă spre Shanghai.

Ne încordam mereu auzul în direcţia minunatului palat, dar se părea că fuga noastră nu fusese încă descoperită, căci nu se auzea nici un zgomot.

Deodată Pongo se opri şi ridică mâna. Auzul lui trebuie să fi prins ceva, căci ne şopti:

— Vine om!

Nu putea fi decât un paznic; ne adăpostirăm îndărătul unor copaci groşi şi râmaserăm în aşteptare.

În cele din urmă, privind cu băgare de seamă pe după copac, văzui un om apropiindu-se fără grijă, Era înarmat cu două pistoale enorme pe care le purta la brâu şi cu… un ochean. Probabil că avea sarcina să descopere persoanele care se apropiau de proprietatea lor.

Drumul său ducea pe dinaintea copacului îndărătul căruia stătea Pongo. Privii într-acolo şi văzui că prietenul nostru se şi aplecase pentru săritură. Individul acesta nu ne putea scăpa.

Dar deodată se auzi în fundul parcului un strigăt puternic. Paznicul se opri îndată, la vreo zece metri depărtare de Pongo, ascultă cu încordare şi când răsună un al doilea strigăt se întoarse şi porni repede îndărăt.

Marian făcu un semn lui Pongo şi ca o umbră neagră uriaşul o zbughi pe urma chinezului. Pornirăm şi noi în vârful picioarelor; văzurăm că după câteva clipe Pongo îl ajunse pe paznic, care se-ntoarse în ultima clipa, dar asta numai ca sa fie înhăţat de tovarăşul nostru, care-l strânse de gât ca pe un pui de; găină.

Apoi uriaşul negru îl aşeză pe leşinat îndărătul unei tufe şi, ne urmarăm poteca îngustă care ducea dea lungul zidului. Gând, în cele din urmă ajunserăm la colţul format de zidul acesta lung cu cel care stătea de-a curmezişul, văzurăm că pe colţ se afla un turn de pază în toată regula. Marian se căţără repede pe scăriţa îngustă de bambu, rămase câtva timp sus, apoi zise:

— De colo sus se poate cuprinde cu privirea toată câmpia. Astfel că am fi fost descoperiţi de omul acela, dacă am fi sărit zidul prea devreme. Acum însă e momentul, căci cred că cele două strigăte au dat de veste despre fuga noastră.

Repede ne căţărarăm de zidul grunzuros. Sărirăm de partea cealaltă şi începurăm îndată să alergăm spre oraş.

IV.
SORTIŢI UNEI MORŢI GROZAVE.

STRĂBĂTUSERĂM ca la vreo jumătate de câmpie şi acum trebuia să ne încetinim fuga, căci puteam fi lesne văzuţi din casele apropiate.

Eu mă întorceam adesea spre zidul cuibului de bandiţi, dar nu putui vedea nimic suspect. Asta ne linişti şi începurăm să păşim încet spre oraş, ca trei drumeţi obişnuiţii.

Dar când Marian se întoarse odată strigă îngrozit:

— Vor şi ne ucidă! Pe zid a fost instalat un tun mic. Şi vedeţi ca au şi ne împroaşte cu şrapnele.

Întoarserăm capul repede. Şi văzurăm, într-adevăr, că în colţul format de împreunarea celor două ziduri era aşezat un tun mic, deasupra căruia tocmai se apleca un chinez. Ţeava lucitoare era îndreptată asupra noastră.

— Împrăştiaţi-vă repede! strigă Marian şi-i urmarăm îndată sfatul.

Dar chiar în clipa aceea vâjâi ceva spre noi fără să fi auzit vreo pocnitură. Probabil că tunul funcţiona cu aer comprimat sau arcuri puternice. Nu era însă un şrapnel, cum se temuse Marian, ci la câţiva paşi de noi se înfipse în pământ un obiect mărişor.

Ne aşteptam ca peste o clipă să se producă o explozie. – Nu fu însă aşa. Auzirăm în schimb un sâsâit pătrunzător şi în acelaşi moment Marian răcni:

— Înapoi, ăsta e gaz, cu siguranţă!

Sărirăm repede în lături şi ne îndepărtarăm în goana de locul primejdios. Dar alt obiect ciudat zbură din tunul de pe zid şi căzu înaintea noastră. Iarăşi se auzi sâsâind acela şi în clipa următoare gazul ne ajunse.

Simţii doar un miros tare, îmi oprii îndată răsuflarea şi încercai sa fug în lături. Gazul acesta părea însa să fie o unealtă a iadului. Cu toată cantitatea redusă pe care o aspirasem, mi şi cuprinsese o ameţeală puternică, urmata de o sfârşeală grozavă.

Fui nevoit să mă opresc; câmpul dinaintea mea începu sa se rotească în juru-mi şi ca prin ceaţă mai văzui că Pongo se clatină şi cade, în vreme ce Marian mai stătea încă în picioare, dar tot atât de ţeapăn ca mine. Apoi mă simţi smuls de forţe nevăzute, până ce în cele din urmă mă prăbuşii într-o prăpastie fără fund.

Când mă trezi iar, nu mai simţi nici o greutate în cap, împrejurul meu era întuneric beznă, dar băgai de seamă îndată că picioarele nu-mi erau legate şi nici cătuşe n-aveam. În

schimb încheieturile mâinilor îmi erau ferecate în lanţuri de oţel.

Aerul era grea în încăperea întunecoasă, aproape umed şi – lucru ciudat – închisoarea mea părea că se mişcă. Podeaua se ridica şi se lăsa în jos în chip ciudat.

— Marian! chemai încet.

Iar imediat prietenul meu răspunse:

— Te-ai trezit şi tu, dragă Robert? A fost un gaz foarte primejdios, dar slavă Domnului că n-a lăsat urmări. Pongo s-a trezit şi el şi am încercat sa ne desfacem lanţurile de oţel, dar sunt firea strânse. Nici puterea lui Pongo n-ajută.

— Oameni răi! mormăi uriaşul, din colţul său. Pongo nu poate libereze.

— Oare unde ne aflăm, Mariane? întrebi eu. Închisoarea noastră se leagănă ciudat de tot. Te pomeneşti că ne transportă cu trenul în interiorul Chinei.

— Ba nu, suntem duşi, dimpotrivă, afară din ţară. După părerea mea, ne aflăm pe un vapor care merge acum pe mare.. Ştii doar că Shanghai-ul e la vreo douăzeci de kilometri de coastă. Când vom fi în larg, închisoarea noastră se va legăna şi mai tare de sigur.

— Aha, poate ca urmează să fim duşi pe Oceanul Pacific, ca să încasăm acolo pedeapsa. Dacă aşa stau lucrurile avem destui vreme; izbutim noi să ne liberăm.

— Aşa nădăjduiesc şi eu – încuviinţă prietenul meu. Până la Singapore sunt vreo patru mii de kilometri şi vasul nostru pare sa fie o jonca veche chinezească. Avem deci timp berechet!

— Numai dacă Sao-Shung ăla n-o fi prea însetat de răzbunare şi n-o ţine sa ne pregătească o moarte plăcută, zisei eu. A văzut el doar acum ca nu suntem atât de lesne de ţinut în frâu, aşa că nu ne va mai da prilej să ne liberăm.

— De data asta e cu mare băgare de seamă, ce-i drept – zise Marian – căci Pongo şi eu ne-am încredinţat că bandiţii ne-au buzunărit în lege. Aha, se pare că dăm în mare, astea sunt valurile de coastă.

Închisoarea noastră începu să se legene şi mai şi, cu izbituri scurte, tari. Aşadar Wusung-ul era îndărătul nostru şi intrasem acum în Marea Galbenă. Ajungeam astfel mai curând decât ne aşteptam, căci de fapt abia a doua zi urma să plece vasul american care trebuia sa ne ducă până la Yukon-River.

— De ce crezi că ne aflăm într-o joncă de lemn? întrebai eu acum.

— Ca să-ţi dai seamă de asta trebuie să vi încoace, răspunse Marian.

Cu multă încetineală dibuii drumul până la locul de unde se auzise glasul sau.

— Ia întoarce-te! îmi mai spuse Marian când mă lovii de el. Vei putea simţi atunci ca peretele acesta al închisorii noastre e din scânduri foarte trainice. Şi dacă lipeşti urechea de el, auzi lămurit plescăitul apei.

Mă încredinţai că are dreptate, dar înainte de a-i putea răspunde ceva se auzi glasul lui Pongo:

— Massers, tăcere! Vine bărbat.

Ascultarăm cu încordare şi într-adevăr se auzi deodată zgomot de zăvoare trase. O lumină vie năpădi în încăpere şi văzui îndată că Marian avea dreptate. Ne aflam într-adevăr într-o cuşcă ce nu putea fi decât în magazia vasului de lemn.

Sao-Shung intră înăuntru, ţinând în mâna stângă un felinar aprins, în dreapta un pistol.

— Mi-am închipuit eu că domnii s-or fi trezit, zise el, calm. Gazul nostru nu omoară. Acum nu mai puteţi fugi, căci am avut eu grijă de asta. Şi când vom fi departe în larg, vă veţi căpăta pedeapsa cuvenită. Încă vreo trei ceasuri mai aveţi de aşteptat. Aş da ordin să vi se aducă mâncare şi băutură, dar pentru timpul asta scurt nu mai e nevoie.

— Păcat! făcu Marian, liniştit. Obiceiul e ca fiecărui condamnat să i se dea o masă de adio, cum s-ar zice. Mi-e o sete grozavă şi nici stomacul nu mă prea cruţă.

Sao-Shung se uită uimit la el, apoi zise:

— Se pare că eşti foarte viteaz şi curajos. Asta mă bucură, căci peste trei ceasuri vei putea face dovada. Îţi voi împlini dorinţa; vei căpăta putere ca să întâmpini ceea ce te aşteaptă.

După ce părăsi închisoarea noastră, spusei în şoaptă lui Marian:

— Încă trei ceasuri numai. E cam puţin. Şi acum ne mai zăboveşte şi cu mâncarea. Crezi că ne vom mai putea libera?

— Mi-am cam aruncat cu privirile prin încăpere – şopti prietenul meu – într-unul din unghere sunt bătute nişte grinzi mari pe care le-am putea folosi ca să rupem cătuşele. Trebuie îi trecem lanţul scurt de oţel în jurul cârligului şi să încercăm să-l rupem, răsucindu-l. Când ne vor aduce mâncarea şi se va face lumina, sa vă uitaţi şi voi la cârlige.

N-a trebuit să aşteptăm mult. Zăvoarele fura trase din nou, încăperea fu năpădită de lumina şi Sao-Shung intră însoţit de patru chinezi, care duceau străchini şi căni. Furăm hrăniţi şi îndopaţi ca nişte copii, cu un fel de mâncare de carne foarte bună şi un vin slab.

— Aşa dar peste trei ceasuri – zise Sao-Shung, zâmbind, când se depărtă cu servitorii lui – mă bucur, zău, că sunteţi

atât de liniştiţi şi curajoşi. Nu cred însă că şi mai târziu veţi fi tot aşa.

Când paşii chinezului se pierdură în depărtare, spusei:

— Pare să aibă într-adevăr gânduri frumoase cu noi. Ei, ia să încercăm acum dacă nu putem rupe cătuşele!

Merserăm încetişor în ungherul unde Marian descoperise cârligele. Erau bătute la înălţimi diferite. Probabil că încăperea servise înainte drept magazie de unelte sau depozit de arme. Împrejurarea asta ne servea de minune acum, căci puteam lesne ajunge la un cârlig, cu mâinile legate la spate.

După cum propusese Marian, atârnarăm lanţul – cu care erau legate cele două brăţări de oţel care ne strângeau încheieturile mâinilor – de cârlig şi începurăm să-l îndoim încet.

Brăţările de oţel ne cam intrau în carne, dar nu ne păsa de asta. Cu dinţii strânşi răsucii lanţul în toate direcţiile şi cu toată durerea nu mă oprii o clipă. Băgai de seamă îndată că lanţul va trebui să cedeze peste puţin timp când îl auzii deodată pe Marian:

— Aşa, s-a făcut! Voi cum staţi?

— Pongo liber, zise uriaşul Negru.

— Lanţul meu trebuie să se rupă din clipă în clipă! spusei eu. Mai făcui câteva sforţări disperate şi… eram liber.

— Acum să vedem cum ieşim de aici, zise Marian. N-aş vrea s-aştept până vor veni chinezii să ne ia, căci Sao-Shung de sigur că şi-a pregătit pistoalele. Zăvoarele de la uşă par să fie foarte trainice, e drept, dar trebuie totuşi să încercăm să le venim de hac. Pongo, trebuie să ne opintim cu toată puterea în uşă.

— Dar bine, Marian, nu se poate ca chinezii să n-audă asta – spusei eu – poate găsim aici vreun cui cu care să putem împinge zăvorul.

— Asta ar dura prea mult – răspunse prietenul meu – şi apoi, chinezii de pe punte nu vor auzi zgomotul pe care-l facem, căci nici până la noi nu pătrund zgomotele de sus. Aşa dar, la lucru!

Dibuirăm drumul până la uşă, puserăm umerii şi ne opintirăm din răsputeri. Uşa scârţăi, dar zăvoarele nu se clintiră. Atunci Pongo se dădu cu un pas înapoi şi se repezi cu toată puterea în uşă.

Şi iată că aceasta se întredeschise puţin. Prin apăsarea uriaşă zăvoarele ieşiră niţel din lemn. Ascultarăm cu încordare prin crăpătură şi deoarece totul rămase liniştit, uriaşul Negru îşi repetă sforţările.

Uşa se deschise de tot scârţăind şi Pongo zbura pe un gang slab luminat. Ieşirăm imediat după el şi cercetarăm locul.

Gangul părea sa se continue de jur-împrejurul vasului; primea lumină prin două ochiuri mici de geam de la pupă. La dreapta şi la stânga erau pereţi trainici de lemn cu mai multe uşi, închise cu zăvoare grele. Făcea impresia unei adevărate închisori.

— Trebuie să ajungem sus! zise Marian, în şoaptă. Joncile au, de obicei o cabina pe punte şi acolo ne vom găsi, probabil, urmele. Şi dacă avem noroc, vom găsi poate un vapor, căruia îi vom semnala situaţia noastră.

O scăriţă de bambus ducea în sus, în proră. Marian se căţără întâi, ridică niţel chepengul şi scoase capul. Apoi îl ridică de tot şi sări repede afară. După câteva clipe eram şi noi lângă el.

Baloturi şi butoaie, îngrămădite în încăperea destul de mare, ne arătau ca ne aflam în magazie. În peretele drept al încăperii era o uşiţă pe care Marian o deschise cu băgare de seama.

Alături se afla o cabină de locuit, probabil a lui Sao-Shung, căci aranjamentul era afara din cale de luxos pentru o jonca de lemn. Din păcate nu dădurăm de armele noastre, deşi deschiserăm repede toate dulapurile pe care le văzurăm.

O a doua uşă părea să ducă de-a dreptul pe punte, căci auzirăm lămurit comenzi şi paşii oamenilor din echipaj.

— Pe aici nu putem ieşi – şopti Marian – cel mai bun lucru ar fi să ne ascundem în magazia de alături şi să-l luăm prizonier pe Sao-Shung când va veni să ne ia. În felul acesta vom câştiga partida, căci va ţine mai mult la viaţa lui decât la răzbunare.

Propunerea asta era, de sigur, cea mai bună şi intrarăm repede în magazie, ca să ne ascundem acolo, îndărătul baloturilor. Acum trebuia să aşteptăm, până ce va veni Sao-Shung.

Era cât p-aci să-mi pierd răbdarea, când auzii câţiva inşi intrând în cabina alăturată, apoi uşa spre magazie fu deschisă şi Sao-Shung păşi înăuntru, urmat de trei servitori. Fără să se uite la noi, chinezul se duse la chepeng şi vru să-l ridice. Servitorii stăteau în spatele lui.

Atunci ne repeziram noi, în frunte cu Pongo care cât ai clipi din ochi, se află în faţa chinezului. Unul din servitori mai avu răgazul să scoată un strigăt, dar Pongo îl şi înhăţase, pe el şi pe vecinul său şi în clipa următoare zăceau leşinaţi.

Eu luai pe seamă pe al treilea servitor, căci văzui că Marian şi stătea în faţa lui Sao-Shung. Potrivnicul meu nu era prea puternic şi pe de altă parte îl luasem prin surprindere. O lovitură de box în bărbie îl făcu să se clatine, apoi, cu o altă lovitură în stomac îl dădui gata.

Aproape în acelaşi timp cu el se prăbuşi şi Sao-Shung. Toată lupta durase câteva secunde. Pongo smulse de la un balot o funie groasă şi-l legă pe Sao-Shung. Îi urmarăm repede pilda şi când bandiţii începură să se mişte, se treziră legată în toată regula.

Îi duserăm îndărătul unor baloturi pe care Pongo le aşezase în aşa fel încât să ne slujească drept apărare împotriva gloanţelor ce-ar fi pornit din vreun loc ascuns. Sao-Shung deschise deodată ochii, o expresie de spaima i se ivi în privire apoi spuse, cu glasul slab:

— De… de unde aţi ajuns aici?

— Din închisoarea noastră, răspunse Marian râzând. Am cam schimbat rolurile acum. Presupun că ţii atât de mult la viaţa d-tale, încât o să te învoieşti să ne redai libertatea în locul ei. În schimb vom renunţa şi noi să facem plângere la poliţia engleză.

Sao-Shung chibzui câtva timp, apoi dădu din cap şi răspunse:

— Aveţi puterea în mână, domnilor şi trebuie să mă supun. Îl voi chema pe cârmaciul meu şi-i voi da ordin să pornească jonca înapoi spre Shanghai.

— Foarte bine, nici nu cerem mai mult, zise Marian. Atrage-le însă atenţia oamenilor ca la cel mai mic semn de trădare, îi ucidem.

— Ştiu – mormăi Sao-Shung – dar poate că pun eu mâna iar pe dv. Şi atunci nu veţi mai scăpa.

— Nădăjduiesc că nu-ţi vei vedea visul împlinit, râse Marian.

Sao-Shung strigă un nume şi după câteva clipe intră un chinez. Tresări când şeful – care se ridicase pe jumătate vorbi cu el, apoi se înclină şi părăsi magazia.

Deasupra noastră se ridică deodată un capac şi, înainte ca să putem face vreo mişcare, zbură în jos un obiect, care se desfăcu în mijlocul nostru.

În clipa următoare zăceam lipsiţi de cunoştinţa atât de puternice erau gazele acelea grozave. Când ne trezirăm, în sfârşit, după mult timp, ne aflam pe coverta joncei, cu mâinile legate din nou la spate. Stăteam toţi împreună, lângă parapetul de lemn.

Sao-Shung se apropie, zâmbitor, de noi.

— De sigur că n-aţi bănuit, domnilor – zise el batjocoritor – că i-am dat cârmaciului meu porunca s-arunce o bombă de gaze printre noi. Eram mai mulţumit să cad şi eu în nesimţire, decât să vă redau libertatea. În vremea asta am ajuns la ţinta şi acum urmează să vă primiţi pedeapsa. Mai întâi vreau însă să

vă exprim admiraţia mea; nici unul din prizonierii mei nu s-a apărat încă atât de dârz ca dv.

Se apropie de parapet şi privi lung spre largul mării. Apoi se întoarse iar spre noi şi urmă:

— Mai aveţi un scurt răgaz, aştept nişte oaspeţi.

Când dădu să plece, Marian îi strigă:

— Şi eu trebuie să te felicit. Nu m-aş fi aşteptat, zău aşa, să mă trezesc cu o bombă de gaze între noi şi-ţi mulţumesc că mi-ai dat prilejul să învăţ ceva nou.

— Din nenorocire vă veţi bucura însă numai puţin timp de învăţătura asta. Nădăjduiesc că bandiţii vor veni în curând.

Dădu o poruncă unui chinez, care se aşeză imediat lângă noi şi privi spre mare. Cu siguranţă că Sao-Shung aştepta o joncă a vreunui prieten, al cărui echipaj urma să fie martorul morţii noastre.

Situaţia era disperată de data aceasta, căci în faţa noastră stăteau în semicerc şase chinezi, cu pistoale în mână, care nu-şi luau ochii de la noi.

Ma uitai pe furiş la Marian. Prietenul meu dădu din cap, trist şi zise încet:

— Dragă Robert, acum stăm prost de tot. Îmi pare râu de lordul Bird, care va aştepta zadarnic ca să-şi revadă nepoata. Şi banii lui par sa fie pierduţi cu desăvârşire, acum.

— Ah, mi se pare că se văd oaspeţii! făcui eu, când chinezul de lângă noi ne lăsă şi alerga spre cabina lui Sao-Shung. Acum va începe, probabil reprezentaţia.

Sao-Shung se ivi iar pe punte, privi spre mare, apoi ni se adresă, cu un zâmbet fioros:

— Aşa, domnilor, v-a sunat ceasul. Domnul acesta – arată spre Marian – va avea cinstea să moară cel dintâi; căci, ca şi în viaţa, să fie şi în moarte şeful.

La o poruncă a lui furăm înhăţaţi, luaţi pe sus şi aşezaţi la parapet în aşa fel încât să putem cuprinde cu privirea marea. Spre mirarea mea, nu văzui însă nici un alt vas şi nu-mi putui lămuri ce fel de oaspeţi aştepta ticălosul.

Privii în lături şi văzui că Marian era târât spre proră. Bandiţii îi înnodară pe sub subţiori o funie groasă, apoi fu ridicat peste parapet şi lăsat în jos treptat, treptat. Sao-Shung trebuia să aibă o putere enormă, căci îl ţinea cu uşurinţă, aplecat puţin deasupra parapetului. Un singur chinez, în spatele său, mai ţinea capătul funiei.

Lângă mine mai stăteau trei chinezi care priveau cu încordare la trupul ce se bălăbănea în aer al prietenului meu. Marian se uită ai tristeţe la mine câteva clipe, apoi lăsă în jos capul şi privi apa uşor încreţită de unde de sub dânsul.

Deodată îşi strânse picioarele şi în aceea clipă Sao-Shung îl ridică ceva mai sus. Căci din apa ţâşni… capul unui rechin uriaş. Botul său triunghiular, cu dinţi ascuţiţi, clăpăia sub picioarele lui Marian.

Nu-mi putui opri un strigăt de spaimă, ceea ce-l făcu pe Sao-Shung să mă privească zâmbind.

— Acum îi cunoaşteţi pe oaspeţii mei – îmi strigă el – ţin să le ofer un ospăţ bogat. Îi vor primi însă în rate, cum s-ar zice, bucăţi-bucăţi, altminteri n-ar fi nici o pedeapsă pentru voi.

— Ticălosule! îi strigai, cuprins de o mânie grozavă.

El se făcu că nici n-aude, se aplecă iar peste bord şi-l afundă mai mult pe Marian. Prietenul meu privea apa liniştit şi cu băgare de seamă – deodată zvârli picioarele în sus, căci botul furios al unul rechin ţâşni iar din apă şi se închise cu zgomot sub genunchii nefericitului meu prieten.

Când rechinul ţâşni afară, mai văzui îndărătul lui ivindu-se câteva pântece enorme în care se ascundea moartea grozavă.

— Ah! Veghează bine dumnealor! zise Sao-Shung către prietenul meu. Prin asta prelungesc reprezentaţia.

Scosei un strigat de prevenire, căci în clipa aceasta doi monştri se azvârliră din apă; dar Marian veghea. Îşi strânsese trupul cât putuse mai mult, desfăcuse picioarele şi scăpase astfel botului înfiorător.

— Foarte bine, foarte bine! exclamă chinezul. Sunt curios să văd cât o vei mai duce.

Văzui că în clipa aceea cârmaciul se apropie de el şi-i spuse ceva. Spre bucuria mea, Sao-Shung îl trase imediat pe Marian în sus, doi servitori îi dădură ajutor şi îl ridicării peste parapet.

La o porunca a şefului furam duşi spre catarg şi legaţi de el cu ajutorul unei funii trainice, pe care bandiţii o petrecură prin cătuşele noastre.

— Trebuie să aşteptaţi niţel, căci avem puţina treabă, zise Sao-Shung, zâmbind, apoi vom urma reprezentaţia. Vă sfătuiesc însă să va aşezaţi jos, căci funia vă îngăduie aceasta.

Îi ascultarăm sfatul, gândindu-ne că vom avea nevoie de puteri, pentru mai târziu.

V.
PEDEAPSA.

PE BORD începu să domnească mare însufleţire. Echipajul, care pentru mărimea joncei era nespus de numeros, aduse nişte lăzi şi le aşezară lângă parapet, dar numai după ce îndepărtaseră de acolo câteva scânduri. În aşa fel că pereţii înguşti ai lăzilor umplură golul care se formase apoi câte doi oameni se ghemuiră lângă acele lăzi.

Când una din scândurile parapetului, din faţa mea, fu îndepărtată – în cele câteva clipe care se scurseră până să fie împinsă lada putui vedea prin spărturii un vapor care se găsea la vreun kilometru de noi.

Nu-mi putui da seama ce aveau de gând chinezii cu aceste lăzi, dar Marian, care stătea lângă mine, îmi şopti:

— Să ştii că acum vom fi faţă la un atac asupra vasului de colo. Banda asta pare că se îndeletniceşte cu multe afaceri.

— Drace! Atunci înseamnă că sunt şi piraţi! făcui eu. Ce-or fi având în lăzile alea?

— Bănuiesc că mitraliere. Când vor îi destul de aproape, vor da în lături capacele şi vor deschide focul. Zece lăzi dintr-astea stau pe partea unde ne aflăm noi – adăugă el după ce aruncă o privire în juru-i.

Marian se ridicase puţintel şi privise peste parapet.

— Pare să fie un mic vas de comerţ – zise el – Sao-Shung nu va întâmpina multă împotrivire. Acum ştiu de ce e atât de numeros echipajul joncei. S-ar putea lua la luptă şi cu un vas de doua ori mai mare.

Sao-Shung ieşi din cabina lui. Îşi pusese un chimir lat, în care se aflau două pistoale automate, iar dea curmezişul pieptului avea o cartuşieră.

Dădu o poruncă unui chinez, se apropia apoi de parapet şi luă sub observaţie vasul străin. După câteva minute, jonca fu zguduită uşor, se auziră pufăituri regulate şi deodată viteza ei se îndoi.

Călătoria nu dură decât vreo cinci minute, apoi Sao-Shung dădu o comandă. Chinezii dindărătul lăzilor dădură în lături capacele, nişte mitraliere grele sclipiră şi în clipa următoare cele zece arme sfâşiară văzduhul cu răpăitul lor.

Efectul trebuie să fi fost grozav, căci nu trecură nici cinci minute şi Sao-Shung făcu un semn oamenilor săi, în urma căruia împuşcăturile încetară. Piratul mai strigă o poruncă şi jonca făcu un mic viraj.

Sao-Shung se apropie de noi.

— Aia de dincolo au şi înălţat steagul alb, ne zise el, zâmbind. Vor îi crezând că-şi pot salva viaţa în felul ăsta. Se înşeală, însă, căci în trebuie să las nici un martor în viaţă.

— Eşti un diavol! strigă Marian, înfuriat cum nu-l mai văzusem până atunci. Ce ţi-au făcut bieţii oameni?

— De făcut nu mi-au făcut nimic – zâmbi Sao-Shung – dar nu trebuie să rămână în viaţă, căci m-ar trăda. În Shanghai sunt cunoscut ca mare negustor şi bogătaş şi sunt foarte respectat pentru filantropia mea. Ar fi păcat dacă s-ar afla că în realitate sunt şef de bandă şi pirat.

— Hai să ne ridicăm! zise Marian, calm. Poate că tot mai putem să-i prevenim.

Stăteam acum împreună în faţa catargului. La vreo cincizeci de metri de joncă aluneca un vaporaş de fier, pe al cărui catarg scurt flutura un drapel alb.

Sao-Shung luă un tub acustic, se rezemă de parapet şi răcni:

— Coborâţi în bărci şi căraţi-vă. Altminteri vă împuşcăm.

Pe urmă se dădu îndărăt şi zise, rânjind, către Marian:

— Îndată ce vor fi în bărci, vom trage asupra lor. Apoi jefuim vasul în toată liniştea şi-l scufundăm.

Atunci Marian strigă cu toată puterea spre vasul ameninţat:

— Trădare, nu coborâţi în bărci!

Cu pumnul ridicat, Sao-Shung se repezi îndată la el, vrând să treacă pe lângă Pongo. În clipa următoare o lovitură de picior a uriaşului nostru îl făcu să zboare cu capul de parapet, unde rămase nemişcat.

Pe vasul celălalt se ivise un om care privi câteva secunde printr-un ochean spre noi. Apoi dispăru iar îndărătul parapetului înalt. Deodată se deschiseră câteva capace în flancurile vasului de fier, se auziră doua bubuituri de tun şi ghiulele izbiră pe sub apă spre joncă.

În acelaşi timp parapetul de lemn al acesteia fu ciuruit de un foc vajnic de mitraliere, care din primele clipe culcă la pământ câţiva piraţi, îndărătul vasului de comerţ se ivi în acelaşi timp, un distrugător, alergă într-un viraj scurt spre partea cealaltă a joncei şi după câteva minute marinari japonezi săriră pe puntea noastră.

Cei de dincolo încetaseră focul, dar ţevile tunurilor şi mitralierelor rânjeau ameninţătoare. Piraţii fuseseră uluiţi de atacul acesta brusc şi fulgerător. Se lăsară luaţi prizonieri de soldaţi fără să se gândească măcar la împotrivire.

Un ofiţer superior se apropie de noi şi ni se adresă politicos, într-o englezească fără cusur:

— Îmi daţi voie să mă prezint: căpitanul Osaki. Vă mulţumesc pentru prevenire şi mă bucur că prin asta v-am descoperit pe dv.. În felul acesta mitralierele camaradului meu mascat au putut să ocolească cu focul lor catargul de care eraţi legaţi. Voi dispune imediat să vă libereze.

— Domnule căpitan, arestaţi-l pe bărbatul de colo, pe care camaradul nostru l-a ameţit cu un picior în stomac, zise Marian. E şeful bandei.

Osaki dădu imediat o poruncă la doi soldaţi, care săriră repede la Sao-Shung şi-l legară. Apoi se întoarseră şi, luând poziţie, raporta ceva.

— Ah, e regretabil! făcu căpitanul spre noi. Şeful a primit un glonţ pe când zăcea colo leşinat. Nu mai are mult de trăit.

În vremea asta un soldat tăiase funia care ne ţinuse de catarg şi imediat ne îndreptarăm cu mâinile încă încătuşate – spre locul unde zăcea căpetenia piraţilor.

Când Osaki îl zări se dădu mirai înapoi un pas, apoi însă zise vesel:

— Aşa dar tot am avut dreptate. De mult îl bănuiam eu pe Sao-Shung, deşi juca un rol însemnat în Shanghai. Mi-au bătut la ochi desele sale vizite în Yokohama. Mă bucură că a căzut în capcana noastră.

Aproape fără să simţim, câţiva soldaţi se îndeletniceau în vremea asta cu cătuşele noastre şi deodată ne trezirăm cu mâinile libere.

Ne prezentarăm cum se cuvenea şi Marian istorisi simpaticului japonez păţaniile prin care trecuserăm de când cu zborul din Lahore, Când aminti de cruzimea lui Sao-Shung, căpitanul zise cu părere de rău în glas:

— Păcat că îi e dat să moară de un glonţ, ar fi trebuit să sfârşească în spânzurătoare. Care va să zică vreţi să plecaţi mâine cu un vas de comerţ în Alaska, domnilor? Atunci am venit la vreme, după cum văd. Ne înapoiarăm acum la Shanghai ca să predăm pe bandiţi justiţiei, iar mâine vă veţi putea folosi de vasul de comerţ.

— Asta se nimereşte foarte bine – se bucură Marian – dacă vom mai regăsi şi lucrurile noastre voi fi cu desăvârşire mulţumit.

— Atunci grăbiţi-vă – râse Osaki – căci jonca se scufundă. Dar cred că nu e nevoie sa vă obosiţi căci îl văd pe locotenentul meu aducând toate obiectele pe care le-a găsit în cabină. Poate sunt şi lucrurile dv. printre ele.

Aşa şi era. Nu lipsea nimic, până şi banii erau neatinşi.

— Marinarii japonezi transportară pe prizonieri şi răniţi pe vasul de comerţ care în vremea asta oprise de cealaltă parte a joncei. Numai muribundul Sao-Shung mai zăcea încă în faţa noastră.

Deodată îl văzurăm mişcând încet capul, deschise ochii şi ne privi ţintă.. În cele din urmă păru să ne recunoască şi chipul i se schimonosi de furie neputincioasă.

— Tot aţi învins! şuieră el printre dinţi. Simt că voi muri. Unde sunt oamenii mei – cred că sunt liberi?

Osaki se apropie de el.

— Mi-am îngăduit să ucid o parte din oamenii d-tale şi pe ceilalţi să-i iau prizonieri, zise el, liniştit. Ştii doar că de mult te-am luat la ochi. Vasul de comerţ, a fost o capcană în care deşteptul Sao-Shung a căzut repede.

Chipul chinezului se schimonosi şi mai mult şi ochii săi aruncau fulgere de furie. Deodată faţa sa se lumină de un

zâmbet batjocoritor, ochii-i se îndreptară spre Marian, apoi ridică încet capul şi zise dispreţuitor:

— Pe unchiul mea şi pe mine ne-ai omorât, dar răzbunătorul trăieşte încă şi va şti să te găsească. Lui nu-i vei scapă, ba cred că-l vei căuta chiar. Ştiu că ai năravul să-ţi vâri nasul în toate.

Apoi îşi îndreptă iar privirea spre Osaki şi o bucurie drăcească se întipări pe chipul său, când zise:

— Simt că mi se apropie sfârşitul. Răzbunătorul e deasupra voastră, va veţi duce la el. Osaki, când te vei înapoia, vei găsi casa pustie. Tot ce ai mai de preţ e Hako şi ea se află acum în mâinile răzbunătorului.

Piratul izbucni într-un râs fioros, când căpitanul, palid ca un mort, se clătină o clipă, apoi îşi ridică trupul şi căzu greoi pe spate.

Osaki se năpusti la el, îl apucă de umeri şi-l zgâlţâi.

— Sao-Shung, spune adevărul! îl strigă în urechi. Unde e Hako?

Dar piratul nu mai răspunse, se dusese la strămoşii săi.

Căpitanul se ridică încet, părea îmbătrânit ca zece ani, iar ochii-i rătăceau de jur-împrejur, ca şi cum căutau un sprijin. Se îndreptă spre Marian clătinându-se pe picioare, îi puse mâinile pe umeri şi-l rugă:

— Domnule Farrow, ajută-mă!

— Mai încape vorbă! se grăbi să răspundă prietenul meu. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă. Dar ce vroia să spuie piratul cu vorbele sale?

— Hako e singura mea fiică – zise Osaki, cu glas stins. Dacă a răpit-o, asta înseamnă moartea mea.

— Linişteşte-te! căută să-l mângâie Marian. Multor părinţi le-am readus eu fiicele pierdute. Să plecăm repede spre Japonia, poate mai ajungem la vreme.

— Ai dreptate răspunse căpitanul şi-şi stăpâni durerea. Camaradul meu îi poate duce singur pe prizonieri la Shanghai şi mărturia lui va fi de ajuns. Iar noi, domnilor, pornim repede spre Yokohama.

Ne luarăm rămas bun de la comandantul vasului de comerţ, care se înapoia la Shanghai, apoi sărirăm peste parapet, pe puntea distrugătorului japonez, Motoarele fură puse în funcţiune, ne desprinserăm încet de jonca ce se scufunda şi pornirăm cu viteză tot mai mare către nord-est, spre îndepărtatul Yokohama.

Sfârşitul volumului: **BANDA LUI SAO-SHUNG.**

În volumul următor:

FUDŞIJAMA, MUNTELE SFÂNT.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro